

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 9. S. Norberti vita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII.
A.C. 1119.

§. IX.

S. Norberti vita.

Sup. lib.
LXVI. §.
53.

vit. c. 4. n. 42.
ap. Boll. to.
19. p. 827.

Callistum Papam Concilium Remense celebrantem S. Norbertus adiit. Ei, ubi a Gelasio Papa discessit, peragrata Francia, in patriam redeunti, cum Aureliani moraretur, quidam Subdiaconus se junxit, præter duos Laicos, qui ipsum antea sequebantur. Ita cum tribus sociis Sabbato ante Dominicam Palmarum, die vigesima secunda Martii, anno millesimo centesimo decimo nono Valentianam pervenit. Die Dominica publice dixit ad populum, & quamvis Francorum lingua necdum ipsi esset familiaris, ita tamen audientes, magno animarum fructu, sibi conciliavit, ut ipsum apud se retinere cogitarent; quin etiam vehementer instabant, ut fessus post tot labores aliquamdiu quietem caperet. Sed Norbertus permoveri non potuisset, nisi eum manere compulisset morbus sociorum, quos in Hebdomada Paschali mors abstulit. Ipse omnes tres Valentianæ sepulchro intulit.

Illis diebus, quibus Norbertus agrotantibus sociis serviebat, Buchardus Episcopus Cameracensis Feria quarta in Hebdomada majore Valentianam venit, quo comperto, Norbertus se ad eum contulit, veterem in Sæculo amicum suum.

Sæcul. XII.
A.C. 1119.

suum. Præ foribus diverforii, quod Episcopus intraverat, obvium habuit Hugonem Clericis Episcopi adscriptum, a quo, cum id petiisset, ad eum introducit. Postquam sermonem conferuerunt, & Norberti forma ad Buchardi oculos tota pervenit, dilectum amicum cognoscens, a lacrymis non temperavit, cum ipsum nudis pedibus incedentem conspiceret, tali anni tempore, quo terra gelu constringebatur. Itaque inexpectati hospitii cervicibus amplexus exclamat: *Ab, carissime Norberte! quis unquam tantam mutationem sperare potuisset?* Hugo colloquentibus adstans cernebat quidem, quam tenero lætitiæ affectu Episcopus, Dominus suus, commoveretur, sed quid dicerent, nam germanice loquebantur, nesciebat. Ergo Episcopi lateri proxime admotus, reverenter interrogat, quænam gaudii causa esset? cui respondit Buchardus: *Vir, quem hic vides, mecum in aula Regis enutritus fuit, nobili genere ortus, & fortunæ beneficiis tam beatus, ut Sedem Episcopalem, quam ego teneo, prius sibi oblatam rejecerit.* Nempe Ecclesia Cameracensis, Odone beatæ memoriæ, decima nona Junii, anno millesimo centesimo decimo tertio, fatis functo vacavit, & Buchardus demum anno millesimo centesimo decimo quinto, postquam Cameracum plus quam

Ff 2 uno

nenfe
Ei,
grata
Aure-
us se
plum
s so-
rum,
nille-
ntia-
blice
rum
ita
fru-
e re-
nea-
ores
Nor-
eum
am,
ab-
se-
pro-
Epi-
in
ve-
um
um
um.

Sæcul. XII. uno anno & sex mensibus sine Episcopo
 A.C. 1119. fuisset, electus est.

Hæc loquente Episcopo, tum ejus exemplo motus, tum subito affectu in Norbertum raptus, lacrymas non tenebat. Nam & ipsum magnum desiderium relinquendi mundum jam diu subierat, expectabatque propositum exsequendi occasionem, quamvis hoc consilium necdum ulli hominum aperuisset. Norber-

Hugo S. Norberti Socius. tus quoque, mortuis tribus sociis, morbo tentatus est; Episcopus Cameracensis sæpe ægrotantem invisebat, & Hugo quotidie decumbentis vires solícite explorabat. Postquam vero convaluit, Hugo Norbertum adiens, manifestat, quod simile vitæ genus amplecti animo constituisset, seque eum, quocunque pergeret, secuturum esse, promisit. Norbertus levatis in cælum oculis Deo gratias agens, aiebat, *Domine! bodie rogavi te, ut mibi socium dares.* Tum Hugoni, negotia sua domestica componere cupienti, suavit ille, ut id promptissime faceret, sicque Valentianæ, mense Junio, anno millesimo centesimo decimo nono, perpetuo societatis vinculo Norberto junctus est.

Exinde Norbertus socii auxilio lætus, & de Dei voluntate nullatenus dubitans, cum Hugone Arces, urbes, vicus peragrabat, Verbum Dei prædicabat, dissidentes reconciliabat, odium quorundam inve-

inveteratum & inimicitias tollebat. Am- Sæcul. XII.
 bo nihil petebant, aut accipiebant a quo- A.C. 1119.
 quam, nisi quod Missam celebrantibus of-
 ferebatur, idque totum deinde pauperi-
 bus largiebantur, dicentes, se peregrinos
 esse super terram, & rati, rem indignam
 fore, si parvulum quæstum quærent, qui
 ex amore Dei omnia reliquissent. Hinc
 omnes in admirationem sui rapiabant;
 quando oppidis appropinquabant, pasto-
 res relictis gregibus curabant, adventum
 Sanctorum Virorum oppidanis denuncia-
 tes; tum pulsabantur campanæ, populus
 turmatim ad Ecclesiam confluebat, Missæ
 intererat & Norbertum e Cathedra dicen-
 tem auscultabat. Officium Divinum seque-
 batur collatio familiaris, in qua interro-
 gantibus respondebant, ad varias quæstio-
 nes, de frequenti Confessione, de necessitate
 pœnitentiæ, de Officiis Christianorum
 in matrimonio constitutorum, & quomo-
 do servantes sibi Bona sua salvare possent.
 (*) Nocte appetente ad hospitium suum

Ff 3

suum

(*) *De frequenti Confessione &c.* Lorenz
 von Mosheim in seinem allgemeinen Kirchenrechte
 der Protestanten saget, * man glaubet in der Rö- * auf der 334.
 mischen Kirche, Jesus Christus habe nicht Seite.
 vollkommen für unsere Sünden gebüßet, son-
 dern der Mensch müsse noch etwas dazu bey-
 tragen. Man müste also seine Sünden vor
 dem

Sæcul. XII. suum deducebantur, & illi, quorum te-
 A.C. 1119. sta subibant, id in acceptis beneficiis nu-
 merabant. Aliquis trahebat asellum,
 præter quem nihil aliud iter facientibus
 necessarium habebant, alius puerum il-
 lius animalis custodem ad cœnam voca-
 bat. Nemo autem putet hoc asello S.
 Nor-

dem Beichtvater bekennen, damit derselbe ei-
 ne Strafe deshalb anlegen könne. Da-
 her ist die Ohrenbeicht in der Römischen Kir-
 che nöthig, wir haben alle diese Sätze in unse-
 rer Kirche verworfen, da wir behaupten, daß
 der Erlöser alle Sünden vollkommen abge-
 tragen und gebüffet habe. Antwort. Wel-
 cher Römisch-Katholische Lehrer hat jemal die
 Nothwendigkeit der Ohrenbeicht auf den Satz ge-
 gründet; weil man in der Römischen Kirche
 glaubet, Jesus Christus habe nicht vollkom-
 men für unsere Sünden gebüffet? Auf diese
 Art tragen Lutherische Canonisten die Lehre der
 Römischen Kirche ihren Schülern vor, nämlich of-
 fenbare Unwahrheiten. Und das thut ein Mose-
 heim, ein vorgeblich großes Licht in seiner Kirche.

Es folget auch ganz und gar nicht daraus: ein
 Christ muß seine Sünden vor dem Beichtvater be-
 kennen, also hat Christus für unsere Sünden nicht
 vollkommen gebüffet; so wenig als wenn jemand
 behaupten wollte: Ein Mensch muß getauft wer-
 den, sonst wird er nicht selig, also hat Christus
 seine Sünden nicht vollkommen abgetragen. Denn
 die Worte: ego te absolvo, können den Verdiensten
 Christi so wenig nachtheilig seyn, als: ego te baptizo.
 Von der Nothwendigkeit der Beichte ein andermal.

Norbertum fuisse vectum, quippe nulla alia re, quam suppellectile ad Missam celebrandam destinata, Psalterio, & paucis aliis libris onerabatur. Cibo vires refecturus Norbertus in terra sedebat, & super genua sua comedebat, nullum aliud condimentum quam sal admittebat, & sola frigida sitim pellebat. Sed quoties ab Episcopis vel Abbatibus ad mensam invitabatur, aliorum more vivebat.

Sæcul. XII.
A. C. 1119.

Præsules S. Norbertum magno honore prosequerentur; quin etiam aditum ad sua Capitula concedebant, ut concionantem audirent. Multas quæstiones de Disciplina Ecclesiastica & Regulari, ac de Doctrina morum movebant, non nulli quidem, ut ejus scientiam explorarent, & insidias struerent, alii vero bona fide, quæ nesciebant, doceri cupientes. At Vir Sanctus recta via incedebat, nullius intentionem scrutans, cunctis auditoribus sine discrimine horrorem vitiorum ingerere conabatur, quam ore exponebat doctrinam suo exemplo & miraculis confirmans. Populi miro affectu in eum ferebantur, nec conspiciendo & audiendo satiabantur. Ipse vero patientia incredibili laborabat, præsertim in extinguendis inimicitiis, quibus permulti in illis regionibus ad cædes & latrocinia accendebantur. Unde quorundam adversariorum animos, quos unquam re-

S. Norbertus.

F f 4 conci-

Sæcul. XII.
A.C. 1119.

n. 321.

conciliari posse nemo mortalium sperabat, mirabili industria, Norbertus Christianæ charitatis vinculo colligavit. Ceterum adhuc dum morem, non nunquam duas Missas una die, exempli causa, alteram de Beata Virgine, alteram pro defunctis celebrandi servabat.

n. 33.

Itaque cum S. Norbertus comperisset, Callistum in Cathedra S. Petri fuisse collocatum, eumque Concilium Remis celebrare, ut erat, nudis pedibus illuc commeavit, quamvis nova hieme aer frigeret. Magna vero lætitia Episcoporum & Abbatum ibi collectorum exceptus est, cunctis in eo viro sermonis vim singularem, sapientiam, & pœnitentiæ rigorem admirantibus. Complures eum monebant, sed in cassum, ut tantam austeritatem temperaret. Ne vero ejus vitæ ratio, tantopere ab aliorum consuetudine abhorrens, ipsius doctrinam suspectam efficeret, literas, sibi a Gelasio concessas, a Callisto Papa confirmari petiit. Norbertum in Pontificis conspectum deduxit Bartholomæus Episcopus Laudunensis, quem ipsius propinqui, in illa Diœcesi degentes, datis literis commendatitiis rogaverant, ut Norberto faveret. Eidem Episcopo Papa in mandatis dederat; curam Norberti gereret, eumque melius & lenius, quam ipse se ipsum, etiam invitum aliquamdiu haberet,

beret, promittens se, soluto Concilio, Sæcul. XII. A.C. 1119.
Laudunum iturum esse. Paucos post dies

venit Papa, ut promiserat, cumque Episcopus eum consulisset, quo pacto Sanctum Virum permovere posset, ut in illa Diœcesi sedem figeret, ei quamdam Ecclesiam, S. Martino Sacram, in suburbio positam, in qua aliquot Canonici ministrabant, obtulerunt.

Norbertus ægre acquievit, nec nisi obedientia Summo Pontifici debita compulsus, addita conditione, ut illius loci Canonici ipsius vitæ normam amplecterentur. Postquam vero hanc eis proposuit, nimirum, spernendam esse hujus Sæculi pompam, pauperes esse oportere, ac opprobria, cavillationes, famem, sitim, frigus, aliaque adversa pati, perterriti dixerunt: *Nolumus subesse tali Præposito, sed petimus, ut nobis secundum morem Majorum nostrorum vivere liceat.* Ergo Episcopus Laudunensis Norbertum reliquo hyemis tempore apud se diversari voluit, cupiens ejus corpusculum jejuniis & frigore attenuatum fovere & reficere, & instantissime rogans, ut in illa Diœcesi persisteret. Porro quia Episcopus ex Norberto intellexerat, ipsum solitudinem quærere, in varia deserta eum ducebat, sperans fore, ut aliquem illius Diœcesis locum, qui placuisset, deligeret, & tandem Norbertus Episcopi, aliorum-

Sæcul. XII. rumque virorum Nobilium & piorum
 A.C. 1119. precibus flecti se passus quamdam ere-
 mum, *Præmonstratum* dictam, in qua
 stabiliter degeret, sibi donari postula-
 vit.

§. X.

S. Vitalis Saviniacensis extrema.

Sanctus Vitalis Saviniacensis quoque in
 Concilio Remensi adfuit, & tanta ver-
 borum vi e Cathedra sæpius dixit, ut
 vit. M. S. Callistus Papa, confessus in illam usque
 diem neminem Vitale melius officia Sum-
 mi Pastoris exposuisse, ei dona contule-
 rit, & epistolas ipsi faventes ad Episco-
 pum Cenomanensem & Abrincensem, ad
 Comitem Moritonii, Principibusque Fe-
 licitarum & Meduanæ dederit. Anno
 sequente, millesimo centesimo vigesimo
 Vitalis in locum remotiorem transtulit
 Sanctimoniales, quæ prius in domo ad
 portam Monasterii sui exstructa dege-
 bant, nam exemplum amici sui Roberti
 Arbrifellensis secutus, duplex monaste-
 rium, alterum virorum, alterum femi-
 narum condiderat. Eodem anno, ite-
 rum in Anglia Verbum Dei prædicans,
 plurimos convertit, quamvis enim lin-
 gua Romanorum, seu illius ævi Franco-
 rum, loqueretur, etiam illius linguæ igna-
 ri sermone Vitalis movebantur. Nemini,
 cum ad populum diceret, parcebat, mi-
 nime